

— Какъ така ще я изядешъ? Какво ще правя после безъ нея? Нали тя ми дава млѣкце.

— Каквото щешъ прави. Ще ти изямъ кравицата — и свършено. Безъ повече разправии — дай ми я!

Нѣмаше шо да прави беднякътъ — даде му кравицата.

Мина се шо се мина — пакъ дойде вълкътъ една вечеръ:

— Какъ си, човѣче?

— Не съмъ много добре. Следъ като ми изяде кравицата — гладувамъ.

— Не казвай, че си зле, защото сега като ти взема и кончето, ще станешъ още по-зле.

— Защо ще ми вземешъ кончето?

— Защото съмъ гладенъ. Ще трѣбва да ме нахранишъ и тая вечеръ.

Нѣмаше шо да се прави. Даде беднякътъ и кончето си.

Но не се мина много време — и една вечеръ пакъ дойде вълкътъ:

— Какъ си, човѣче?

— Самъ виждашъ какъ съмъ. Останахъ и безъ кравица, и безъ конче. По-лошо отъ сега не мога да бжда.

— Вѣрно е, че по-лошо не можешъ да бждешъ. Да ти взема поне и кученцето. За какво ти е то сега? Какво ще ти пази?

Нали вече нѣмашъ нищо?

Нѣмаше шо да се прави — даде беднякътъ и кученцето. Но не се мина много време — и една вечеръ пакъ дойде вълкътъ:

— Какъ си, човѣче?

— Не ме питай! По-зле отъ това не може и да бжде.

— Вѣрно е, човѣче. Ти сега вече съвсемъ нищо нѣмашъ. Защо ли се мжчишъ? Не е ли по-добре да ти одера кожата? То се е видѣло, че ти вѣчно ще се мжчишъ. Поне азъ да не се мжча. Нека поне единъ отъ насъ да е добре. Постой да ти одера кожата!

Разгнѣви се беднякътъ и реши да отмъсти на вълка.

— Съгласенъ съмъ и кожата си да ти дамъ, — каза беднякътъ, — само ела да те науча какъ по-лесно да ме одерешъ, та поне да не ме боли. Искамъ хемъ на тебъ да бжде добре, хемъ на менъ да не бжде зле.

— Добре, научи ме!

— Ела следъ менъ!

Тръгна вълкътъ следъ бедняка. Отидоха въ обора. Показа му беднякътъ голѣмъ вълчи капанъ.

— Ей тукъ ще ми притиснишъ краката, за да не мога да шавамъ — иначе ще мърдамъ, защото нали ще ме боли, докато ме дерешъ, — каза беднякътъ.

— После?

— После ще започнешъ да ме дерешъ отъ краката. Сега постави краката си да ти покажа какво трѣбва да правишъ.

Постави вълкътъ краката си въ капана: и тракъ — хвана се здраво.

— Хайде побързай да ми покажешъ, защото ме боли нѣмамъ кога да чакамъ! — нетърпеливо каза вълкътъ.

— Ще побързамъ — и азъ нѣмамъ кога да чакамъ. И менъ ми се ще по-скоро да се премѣня съ топла вълча шуба. Следъ като ти ми взе всичко и ме остави да гладувамъ, поне да не студувамъ.

Разбра вълкътъ, че се е излъгалъ и се примолъ на бедняка да го пусне. Но беднякътъ не се съгласи. Бѣше му много студено. Наближаваше зимата и му трѣбваше топла, вълча шуба.

Т. Харманджиевъ

ЧУДНАТА ПѢВИЦА

Хвъркна сврака отъ крушата, попарена отъ сушата, срѣдъ селото се намѣри, отъ плетъ на плетъ се заперъ. Па навири опашката и закрѣка юнашката къмъ врабцитѣ изъ търнака, кокошкитѣ въ буренака:

— Видѣхте ли, разбрахте ли, дочухте ли, узнахте ли, шо направи пѣвицата, кака сврака — кумицата? Измжчихъ се твърде много, но най-после слава Богу!...

— Шо, какво? — врабцитѣ питатъ и изъ трънитѣ се вплитатъ, пѣтелътъ се муси, пери — нѣма дума да намѣри...

— Какво чудо е станало, та до насъ не е стигнало?

— Ухъ, простаци, роби сжщи, — гордо свраката отвърща. — Затворени по селата, продали си свободата, цѣлий свѣтъ го знае вече и далече: надпѣхъ всички пойни птици, дроздове и куковици, и славейчето нищожно, синигерче невъзможно, лястовичката цврѣклива, гургулицата бѣбрива... Отъ срамъ тѣ се насѣбраха, презъ моретата тръгнаха, избѣгаха попарени, тия гости неканени. Правъ имъ пжтя, да си идатъ, дано никакъ се не видятъ! Сега вече сте щастливи — по полета и по ниви ще чувате съ наслаждение само мойто чудно пѣние!...

Елинъ-Пелинъ

ВЕСЕЛИЯТЪ АНДРЕЙ

На Андрей Ст. Козаровъ

Колко веселъ е Андрей — като волна птичка пѣй!
Пролѣтъ, лѣте — въ слънчевъ пекъ,
и презъ есень, зиме — въ снѣгъ, —
все на въздухъ чистъ играй!
Въ погледа му живъ сияй
лжчъ на здраве и животъ!
Свѣтне ли небесний сводъ,
ясно утро ли изгрѣй —
въ кжщи не стои Андрей,
а навънъ, всрѣдъ въздухъ свежъ,
на разходка ходи пешъ.
И затуй е съ веселъ нравъ,
приветливъ, калѣнъ и здравъ!

Ненчо Савовъ

